

Lucy

írta Tasi Réka

Lucy időnként meglátogat engem. Igaz, egyre ritkábban teszi, és félek, ha többé már nem jön, hiányozni fog. Hiányozni fog a jázminok illata, amit magával hoz, és a lakásomban felejt, vagy a szoknyája szélén akadt száraz falevelek, amiket rendszeresen a kőpadlómra ejt, ahogy a hajából kipárolgó tengeri levegő is, ami néhány órára az egész családot szokatlan hangulatba ringatja.

Lucy rendszerint éjjel jön. Talán az időeltolódás teszi, vagy talán másként nem is teheti – nem tudom. De mikor ok nélkül felriadok, és megmagyarázhatatlanul éberem kicsoszogok a hálósobámból, biztos lehetek benne, hogy őt találom majd a konyhaasztalnál, amint a terítőre fröccsent tintát próbálja eltüntetni, a szemüvegét törölgeti, vagy éppen teát főzni készül a lepattogzott zománcú ócska teáskannában. Felajánlottam neki dédanyám akantuszleveles porcelánjait, melyeket kizárólag ünnepnapokon merünk az asztalra tenni, de Lucy nem érdekelte a cifraság, viszont ormóltan bögréinkből is olyan finomsággal tudott inni, melyet hosszas tanulmányozás után sem tudok utánozni – igaz, a titkát nem is mertem firtatni.

Hamar rá kellett jönnöm, Lucy nem fecseg fölöslegesen. Sőt, valójában nem is nagyon beszélget. Sejttem, ezért is marad nálam szívesen: nem faggatom. Régen rendszeresen átgondoltam, hogy ha egyszer betérne hozzám, mi mindent kérdeznék tőle. Egy füzetet is vezettem, amit az évek során számtalan, fontosabbnál fontosabb kérdéssel töltöttem meg. Később elkezdtem ezeket sorrendbe állítani: mit kérdezek, ha csak tíz percet marad, mit kérdezek még, ha netán egy órát is. Aztán amikor Lucy beállított, valahogy eszembe sem jutott a füzet, a kérdések pedig már nem tűntek olyan fontosnak.

Talán ez volt a feltétele a bizalomnak, annak, hogy Lucy máskor is eljöjjön. Valamiféle kölcsönös függőség alakult ki köztünk: Lucy írt, csak a toll sercegése hallatszott, én pedig eközben egészen más tájakon jártam, olyan tájakon, amik lelkemnek idővel – vagy talán mindig is – otthonosabbak voltak kényelmes-modern lakásomnál.

Sosem láttam, hogy mit ír Lucy a papírokra. Őszintén szólva nem is akartam látni, a máskor tolakodó kíváncsiságom Lucyval szemben eltűnt. Talán elegendő volt a finom sercegés, a sajátos illatok, hogy úgy érezzem: minden papírra vetett szavával tisztában vagyok - valahogy érzem őket. Valójában azt sem tudom, mit tett a papírokkal. Magával vitte? A szemetesbe dobta őket? Sose kutattam utánuk. Egyetlen papírlap bizonyítja csak Lucy barátságát.

Már hosszú ideje nélkülözöm látogatásait. Ez eleinte nyugtalansággal töltött el: emésztettem magam, hogy talán elvesztettem a bizalmát. Jobb helyet talált magának, finomabb vendéglátót, barátságosabb környezetet. Egészen ma reggelig motoszkáltak a fejemben ezek a gondolatok, mikor is elhanyagolt kertemből váratlanul ismerős illat csapta meg az orromat. Biztos voltam benne, Lucy érkezik, noha az időpont szokatlan volt. Már éppen nekiláttam előkeresni az öreg zománcos teáskannát, amikor egy papírlapra lettem figyelmes: az asztalterítő alól kandikált ki. Lucy papírja volt, jellegzetes kacskaringós betűivel és azzal a tintával írva, mellyel a terítőt is számos helyen megjelölte. Még nem tudom, elolvassam-e. Félek, ezzel hallgatólagos megállapodásunkat szegném meg, s olyan messzire merészkednék, hogy örökre elveszíteném Lucy látogatásait. Talán nem is szükséges elolvasnom, meglehet, olvasás nélkül is ismerem.

Egyelőre visszateszem a lapot a terítő alá. Remélem, még nem későn, hiszem a két kezdőszőn kívül mást nem láttam. Azokra is csak bizonytalanul emlékszem, mintha az állt volna a lap tetején: „Lucy időnként...”